

aktiver med særlig erindringsværdi bør særlivsarvinger ikke have krav på at overtage aktiver i førstafødtes bo til vurderingsprisen, hvis aktiverne indgår i en henstandsordning, medmindre den førstafødte har truffet anden bestemmelse i et testamente.

I tilfælde, hvor der alene meddeles arvehenstand med udbetalingen af en del af arven, kan livsarvingen inden for den del af arvelodden, der skal udbetales på skiftet, dog selvsagt benytte sig af adgangen til overtagelse efter vurdering i overensstemmelse med de almindelige regler herom.

Efter de gældende regler skal arv, der er omfattet af henstand, forrentes med mindst 8 pct. om året. Udvalget anfører, at dette har bidraget til, at reglerne alene er blevet anvendt i meget begrænset omfang i praksis.

Udvalget foreslår på den baggrund, at det fastsættes i de administrative regler, der skal udstedes i medfør af loven, at arv, der er omfattet af en henstandsordning, skal forrentes med mindsterenten efter kursgevinstlovens § 38. Som hidtil bør der som udgangspunkt ikke betales rente i tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælle har eller overtager forsørgelsespligten over en umyndig livsarving efter førstafødte (fælles livsarving eller særlivsarving), dog med den modifikation, at mindsterenten skal betales i den udstrækning, renten overstiger udgiften ved forsørgelsen, smh. den gældende arvehenstandsbekendtgørelse § 6, 2. pkt. Udvalget peger i den forbindelse på, at værgemålsbekendtgørelsens § 15, stk. 2, hvorefter faderen eller moderen som værgе for et hjemmeboende barn kan modtage indtil 48.000 kr. årligt i rente mv. for barnet uden at skulle aflægge regnskab, vil medføre, at en sådan regel kun vil få betydning ved meget store arvekrav. I tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælle har eller overtager forsørgelsespligten over en umyndig livsarving efter førstafødte, og der derfor ikke betales rente eller kun betales rente af en del af arvekravet, vil en eventuel kursgevinst ved overdragelse af arvekravet blive beskattet. Overdragelse af arvekrav, der er omfattet af en henstand, hvor den længstlevende ægtefælle har eller overtager forsørgelsespligten over en mindreårig livsarving efter den førstafødte ægtefælle (fælles livsarving eller særlivsarving), vil formentlig forekomme meget sjældent i praksis.

Udvalget anfører, at renteindtægten vil være indkomstskattepligtig for arvingen, jf. statskattelovens § 4, litra e), og at ægtefællen kan fratække renteudgiften i den skattepligtige indkomst, jf. statskattelovens § 6, litra e) og ligningslovens § 5, stk. 1.

En ordning, hvorefter renterne tilskrives og samtidig forfalder, men først udbetales til arvingerne ved henstandsperiodens udløb, er efter udvalgets opfattel-

se ikke hensigtsmæssig, medmindre beskatningen af renteindtægterne udskydes tilsvarende. Hertil kommer, at ægtefællens fradragsret for renteudgifterne kan være begrænset af ligningslovens § 5, stk. 8, hvorefter renteudgifter først kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det indkomstår, hvori betaling sker, hvis renteudgifter mv. for tidligere indkomstår i samme gældsforhold ikke er betalt inden udgangen af indkomståret.

Udvalget foreslår derfor, at det fastsættes i de administrative regler, der skal udstedes i medfør af loven, at ægtefællen skal betale renten til arvingerne hvert halve år. Renteindtægter, der tilfalder en umyndig livsarving, skal behandles i overensstemmelse med de almindelige regler i værgemålslovgivningen om anbringelse og forvaltning af umyndiges midler.

Udvalget foreslår endvidere, at kravet om, at ægtefællen skal stille sikkerhed for arvekravet, fastholdes. Sikkerheden skal fastsættes af skifteretten. Hvis sikkerheden forringes væsentligt, skal det være muligt for en livsarving og statsforvaltningen, hvis livsarvingen er umyndig, at kræve arven udbetalt. Udvalget finder, at spørgsmålet om udbetaling af arven som følge af forringelse af sikkerheden bør være et spørgsmål, der afgøres af skifteretten. Det skal således være skifteretten, der ved kendelse tager stilling til tvister om genstanden for sikkerheden, dennes størrelse eller vilkårene for denne. Adgangen til at forlange udbetaling er i dag tillagt statsamtet, jf. arvehenstandsbekendtgørelsens § 9, stk. 2.

I de administrative regler, der skal udstedes i medfør af loven, foreslår udvalget, at der bliver fastsat regler om statsforvaltningens adgang til at afkræve den længstlevende ægtefælle de oplysninger, der er nødvendige til belysning af om sikkerheden for en umyndig livsarvings arv ikke længere er tilstrækkelig, sml. den gældende arvehenstandsbekendtgørelse § 9, stk. 3. Det bør endvidere fastsættes, at statsforvaltningen skal godkende en omlægning af sikkerheden, sml. arvehenstandsbekendtgørelsens § 10, og at statsforvaltningens afgørelse herom kan indbringes for skifteretten. Udvalget foreslår i den forbindelse, at det fastsættes, at statsforvaltningen kan tillade en omlægning af sikkerheden, også selvom sikkerheden ikke er væsentligt forringet, hvis den længstlevende ægtefælle anmoder herom, f.eks. i forbindelse med et påtænkt salg af en fast ejendom, der er stillet til sikkerhed for arvekravet. For så vidt angår myndige livsarvinger finder udvalget, at de administrative regler bør udformes således, at der i højere grad end ved umyndige livsarvinger bliver mulighed for, at sikkerheden kan aftales mellem parterne. Parterne bør således kunne